

"De gestorven stad."

Dit verhaal begon allemaal in 1626 op die vreselijke dag in maart. Het zou een hongersnood kunnen komen als niet snel karavannen vol met voedsel naar ons dorp zouden komen. Het was oorlog met de turken. Omdat vrouwen niet meer veilig waren, veranderde ik mijn naam in wervin. Alle dames werden slaaf. Behalve ik. Ik wou niet in de handen van de turken vallen en jaren en jaren werken. Ik had kort haar tot aan mijn schouders. Een cape, die mijn mooie gezicht verborgen hield. Ik zwierf door de straten van de stad. Vele gebouwen waren ingestort. Als er overlevenden waren, zou ik het geweten hebben. Alleen maar soldaten. En op die einge mens kijken ze niet neer. Ze lopen gewoon door. Mars, naar het slagveld. Ik vind droog brood en soms vlees, in ingestorten huizen waar voeger mensen geleefd hadden. Ik sliep op het stro in verlaten stallen. het zou kunnen dat er een bom op het dak zou vallen.

Na dat het leger teruggetrokken is, omdat de in stad niets meer te doen was,

waren ze ingekwartierd in het andere dorpje vlak ernaast. Ze waren er van overtuigd dat in de stad: installa, nog niet ingepikt waren. Ze ware voor een tijdje, de stad uit. Dus voor een korte tijd, hadden de burgers, die nog leefden

teminste, hadden de kans om te vluchten. Maar dan voor een paar dagen. Dat was kort. Maar toch de moeite waard dat Alisinnja, die zwierf door de straten, kon vluchten. Ze vond het moeilijk om uit haar geboortestad te ontvluchten. Maar ze kreeg deze kans nooit. Op elke hoek. Buiten het dorp, houden wachters de wacht. Dag en nacht. De burgers, die wilden vluchten, hadden alleen de kans daarvoor, als het donker werd. Dan is de verlossing er. Maar de kans is klein. Dat iemand kan ontsnappen. Als ze ontsnappen, hebben ze geluk. Maar als ze betrapt worden, is het voor hun te laat. Er zijn tot nu toe, maar een klein aantal kunnen vluchten. Ik, zit hier te bedelen. In de stad is het de gewoonte om te stelen, iemand dwingen, of zelfs doden. Als er maar te eten is. Zo is dat, de oorlog. Wreed, en gewelddadig.

Ik had eens op dag, niets meer te eten. Toen was het zover, ik zou eens stelen. Of op een andere manier. Je weet wel. Alleen was het probleem, dat er nog weinig mensen waren. En dat er nogal, arme mensen waren. Ik kreeg medeleiden. Wat, ik kon het niet. De manderijnen, waren al te vroeg geplukt. Zelfs de wormen durven zich niet meer te vertonen. Dus, zoals alle mensen leste ik mijn honger met water. Dat hielp niet veel. Maar het was wel iets. Ik zit daar, naast de het beekje. En toen gebeurde het. Ik keek in het water. Stralend was het. Ik zag iets blinken in de rivier. Een steen, zoiets, in de vorm van een bloem. Ik pakte het en bekeek het grondig. Het had wat rood in het midden. Toen ik het uit het water pakte, werd het zwart. Ik legde het terug in het water. Toen, werd het weer rood met zilverachter blauw. Het was prachtig. Ik pakte de steen weer op, en stopte het razendsnel zonder om te kijken. In mijn zak. Er klonk een stem achter mij, die steeds dichterbij kwam. Ik draaide snel mijn hoofd om en trok de kap ietske verder. Het was een arme man.

'Hé Wat hebt u daar?'

Geen antwoord. Ten slotte zei hij, 'Wel?'

'Wat?'

'Ik heb je iets zien nemen uit de rivier.'

'Ik?' (Ik verzon snel iets.) 'Niets. Gewoon, water zoals iedereen.'

'Niet waar.' Hij trok een verstijfd gezicht. En heel snel zo snel zodat ik hem niet kon tegenhouden, grabbelde hij in mijn zak. Hij stond nog verstijfder dan daarnet.

'Een steen?' Meteen daarna zij ik het antwoord dat in mij opkwam.

'Ja, natuurlijk. Wat anders? Goud?'

'Sorry dat ik u gestoord heb, meneer.' Hij stond weer op keek nog één keer om, en ging weg. En smeedt de steen terug voor mij op het gras. Dat was raar. De steen veranderd in het zwart. Als het een zilverkleurtje heeft.

Ik haalde maar mijn schouders op. Wat kan hem dat schelen? Ik heb wel mijn eigen problemen. Toch vind ik het raar. Wat een rare steen is dat.

Het is zo groot als een middelvinger. Er zat een gaatje in. Ik kon er gewoon een ketting van maken. Het was zo mooi, dat ik dat ook deed. Maar niet met touw, dat was veel te duur. Met wat stro. Bond ik het op mijn nek. Zodat niemand die kon stelen. (Wat veel voorkwam in die tijd.) Legde ik het onder m'n kleren. Ik stond weer op en bekeek de wachters rond het dorp. Was het nog mogelijk om te vluchten?

Zes weken gingen voorbij. Intussen maakte de wachters zich klaar om terug te trekken. Duidelijk genoeg naar een ander dorp. Het enige dat nog niét was verslaan. En dat tegenstand boodt. Er waren momenten, dat er geen wachters waren. En ik wachtte juist zo een moment af. Het was vrijdag. Die middag stond ik ergens in een struikgewassje te wachten tot er één weg ging. Maar er waren wel nog wachters boven op de toren.

Zes weken gingen voorbij. Intussen maakte de wachters zich klaar om terug te trekken. Duidelijk genoeg naar een ander dorp. Het enige dat nog niét was verslaan. En dat tegenstand boodt. Er waren momenten, dat er geen wachters waren. En ik wachtte juist zo een moment af. Het was vrijdag. Die middag stond ik ergens in een struikgewassje te wachten tot er één weg ging. Maar er waren wel nog wachters boven op de toren. Die mij vast en zeker konden zien als ik gewoon er vlak voorbij liep. Daar had ik wel op gerekend. En als ze me zagen, was dat levensgevaarlijk. Maar niets is onmogelijk. Ik had namelijk, een plekje gevonden, dat ook heel gevaarlijk was. Het was de schaduw van de hoge muur. Met mijn donkere cape, zou ik er zonder gevaren voorbij kunnen lopen. Daar stonden allemaal struiken en bomen waar ik me nodig kon verstoppen, als er toevallig nog een wachter voorbijliep. En die kans, had ik nooit meer. De wachter was verdwenen. Ik sloop zachtjes er vandaan naar een andere struik toe, en nog een andere. Ik voelde iets haken. De cape bleef aan een dikke doorn hangen. Waarbij ik ook een kleine ontsteking had gelopen. Dat zag ik meteen, ik trok de kap, verder boven mijn hoofd. Ik pakte het stof, af de doorn, zodat ik geen spoor achter liet. Het bloed stroomde van mijn vingers. Ik wou geen even een spoor achter laten zodat een hond mij kon opsporen. Ik gaf zelfs geen kík. Want hierop was ik voorbereid. Ik had een klein bundeltje aan mijn linkerkant gemaakt; Daarin zat namelijk een paar kruiden en een stuk hard brood. Ik sloop verder de bosjes in. Bleef even staan toen ik iets hoorde. Ik besepte dat het verder was gegaan zette ik mijn vlucht weer in. De brandnetels jeukten aan mijn benen. Volhouden! Dacht ik tegen mezelf. Ik drukte de steen bijna plat. Het was mijn geluksteen geworden, besepte ik nu. Ik duwde me door de struiken. Ik kreunde een beetje. Er wreef een scherpe tak langs mijn schouders. Dat een wond opensloeg; ik zei niks. Nog een paar meters en dan ben ik er. Ik was er. Dat was voor mij een grote opluchting. Ik liet me vallen op de grond. Maar ik besepte dat ik door moest gaan als ik nog wilde blijven leven. Met tegenzin stond ik weer op en rende het bos in.

Mijn kuiten deden pijn. Evenmin als mijn voeten. Die zaten vol met blauwe plekken. Ik was ver genoeg van de stad verwijderd, en sloeg me op de grond. Mijn ogen vielen dicht. Het was al nacht toen ik wakker werd. Mijn oogleden vielen weer bijna dicht, toen ik herringerde dat misschien, na mijn vlucht ze mij kwamen zoeken. Ik stond op en aarzeldde geen één keer. Ik liep verder en verder. Ik was doodop. Ik liep op een klein paatje deze keer. Ik strompelde maar wat. Ik hoorde in de verte hoefslagen. Ik was te duizelig om me te verstoppen. De ruiter kwam dichterbij, en dichterbij. Tot hij vlak voor mij stopte. Ik bekeek hem. Een donkergroene mantel bezorgde dat ik zijn gezicht niet kon aankijken. De zon was ook te straf. Hij had donkere bruine schoenen aan. Met een boog en pijl op zijn rug. Juist, na dat ik hem bestudeerd had. Plotseling, voel ik hevige pijn in mijn schouder. Ik moest alle kracht gebruiken om recht te staan. Uiteindelijk viel ik flauw. Derest, kon ik me niet meer herringeringen. Maar toen ik wakker werd, was alles anders. Ik lag op een klein bed. Middenin een klein kamertje. Ik bekeek het achtig. Aan de wand, hangde een klein schilderijtje. Met een bloemkrans van zilver afgebeeld. Er was in de hoek een klein raampje. Het stond op een kiertje. Naast mijn bed, stond een grote kast. Waarschijnlijk een kleerkast. En op de grond, was een matje vastgenaait aan de houten vloer. Toen ik zat, was ik nog veel te duizelig om op te staan. Mijn hoofd draaide rond. Ik legde me dan maar weer neer op het bed. Met mijn rug naar de

deur. Opeens ging de deur open. Gelukkig had ik nog mijn cape aan. Ik draaide mijn hoofd een kwartslag om naar de deur. Het was de man die ik al van ver zag aankomen rijden op zijn paard. Zijn cape had hij nog aan. Je kon al je goed keek, een brede glichlach zien op zijn gezicht. Hij was niet ouder dan veertig schatte ik.

Hij had een stoel in zijn hand. Die zette hij zomaar zonder iets te zeggen voor mijn bed. En ging erop zitten. Hij haalde iets uit zijn zak. Het was een lap-stof. Die legde hij op mijn schouder. Eerst, deed ik een groot gebaar dat ik dat niet wou. Maar hij knikte alleen maar. En legde de vot op mijn Linkerschouder. Ik, deed mijn kap nog ietske naar voren. Ik ging rechtop zitten. Dat maar amper lukte. Hij gebaarde dat ik maar weer moest gaan liggen.

HEt bleef een lange poos stil. De stilte verbrak toen hij zijn mond opende en zij:

'Is het al weer een beetje beter?' IK zij niks. IK stond alleen maar te staren naar dat gezicht. Hoe heeft hij mij hier gebracht? Het was precies of hij mijn gedachte kon lezen, Hij bestudeerde mij alleen maar. Het bleef wel vijf minuten stil. Ik wijk mijn gezicht van hem af en keek naar mijn voeten. Intussen ik weer ging zitten.

'Nouw, ga je nog wat zeggen, jongeman?' Toen ik niks zei zei hij tenslotte:

'Je bent wel erg jong.' Ja, dacht ik. IK ben maar juist dertien geworden. Maar een jongen is normaal groter dan ik. Dus misschien denkt hij dat ik maar negen ben.

'IK ben maar dertien jaar.' Zei ik met een stil stemmetje.

'En ik heet ... Welvin.' IK verzon er nog snel een naam bij. Hij grijsde naar mij zag ik. Hij keek naar het raam. En keek toen weer naar mij. Ik zuchtte even. Hij keek weer in de richting van mij en ik dee weer gewoon.

Hij stond rechtop, en verliet de kamer. Nu had ik eens de tijd om de kamer aandachtig te bestuderen. Eigelijk had ik dat al gedaan, maar ik kon niks anders doen. IK had nog geen zin om uit de kamer te gaan. Na een paar minutjes, besloot ik toch de kamer uit te lopen en proberen te ontsnappen.

Uit de kamer, was er nog een deur, en een trap naar onder. Ik besloot de trap naar onder te kiezen. Want ik wou niet rondneuzen in iemand anders zijn kamer. Onder, zat de man op een stoel. Waarschijnlijk op mij te wachten. Ik zette me een paar stoelen verder dan hem. IK vertrouwdde hem niet zo zeer.

'Ben jij een rekrut?'

'Nee, ik woon hier gewoon.'

'Zoals een gewone burger?'

'Ja, zoiets.'

Ik zweeg. Dit was de eerste keer dat ik eens een goed gesprek voerde. Naar mijn opluchting vroeg hij niet wat er allemaal gebeurd was.

'Je mag gerust je kap afdoen hoor, het is hier niet zo koud.' Hij deed zijn kap wel af. Hij had donkerbruine haren met groene ogen. Ik keek naar de tafel en zei helemaal niks. Hij vroeg er niet verder naar. En schenkte me een bord soep in. IK zo honger als een paard, nam maar een paar slokjes. Ik beseft plots dat hij niet gevaarlijk kon zijn. En deed dan maar mijn kap af. Mijn haar, dat al uren in de kap verstopt waren, kwamen er nu uit. Mijn bruine haren streken langs mijn schouder. Het bleef een poosje stil.

